

naar Laanet er taget paa altfor ugunstige Vilkaar. Derfor saa jeg helst, at man, hvis det er muligt, undgaar at optage Statslaan i denne Samling. Men, som sagt, jeg er bange for, at det, jeg ønsker, og det, der er muligt, ikke falder sammen.

Hvad nu Spørgsmaalet om nye Skatter angaar, vil jeg sige, at vel skulle Faarene klippes, og Skatteyderne ere formentlig til for at faa Skatter ud af dem; men netop i rationel Faaredrift er der den Regel, at naar man har klippet Dyrene, giver man Ulden Lov til at vokse lidt ud igen paa dem. Nu have vi jo i Sommersamlingen vedtaget et Tillæg til Indkomstskatten, og jeg kan derfor være enig med den højtærede Finansminister i, at det i høj Grad vilde være inhumant, om vi i denne Samlang begyndte paa at bevilge nye Skatter. Men jeg er bange for, at den højtærede Minister, eller rettere sagt hans Efterfølger, kommer til at gøre sig fortrolig med Tanken om at skabe nye Skatter. Statens Indtægt kunne vi nemlig, selv med den Forhøjelse af Indkomstskatten, vi havde i Fjor, ikke regne vil komme over de 100 Millioner til 1912, selv om Aarene blive gode. Højere komme vi ikke. Vi ere komne op paa 93 Millioner nu, vi have været oppe paa 96 Millioner, men højere end 100 Millioner tror jeg ikke, vi have Lov til at regne paa i lang Tid, netop fordi de store Forbrugsartikler, hvis Forbrug vokser automatisk, nu ikke toldbeskattes saa højt. De civile Udgifter regner jeg i Fremtiden til mindst 70 Millioner, de militære Udgifter blive henimod 30 Millioner, saa have vi de 100 Millioner. Paa § 27 II. maa der mindst regnes med 12 Millioner i Gennemsnit. Det vil sige, vi maa have vore Indtægter mindst en halv Snes Mill. Kr. i Vejret i 1912 for at kunne stille et Budget op, der balancerer.

Jeg vil dog ikke forlange, at den højtærede Finansminister skal lægge sin Hjerne i Blød for at finde de 10 Mill. Kr. Det er en ubehagelig Opgave, og jeg staar, som sagt, ganske anderledes venlig overfor ham end andre af de Herrer. Jeg vil ikke gøre ham personlig noget ondt, men jeg vil sige, at han alligevel skulde begynde at tænke paa denne Opgave i sine ledige Timer, saa snart han er kommen til det Punkt, at han har sat sig ind i Begyndelsesgrundene af Finansstyrelsen. Før vil jeg ikke forlange det. Det ærede Medlem, som forleden Dag talte som Ordfører for „de 14“, gjorde den Bemærkning, at vi for Fremtiden skulde fastholde det Princip, at vi ikke ville indlade os paa

nogen ny Udgift af Betydning, uden at der samtidig anvises Dækning. Dette Princip accepterer jeg af ganske Hjerter, og jeg vil haabe, at hele Rigsdagen vil gøre det.

Efter denne Gennemgang af Status og Finanslovsforslaget skal jeg gøre ganske enkelte Bemærkninger, der ikke skulle blive slet saa kedelige. Tal kunne nu en Gang ikke gøres livlige.

Først vil jeg vende mig mod Højres nye Gruppe, hvoraf Flertallet desværre i dette Øjeblik er henne i Højres Repræsentantskab. Men jeg haaber, at de Ord, jeg nu vil sige til dem, og den kærlige Velkomst, jeg byder dem, ville blive bragte til dem af velvillige Mellemmænd. Højre har altsaa nu maattet skilles, vi have ikke kunnet blive sammen. Nogle ville maaske finde, at Skillelinien mellem de to Grupper er lidt irrationel — irrationel, fordi Uenighed om Fortiden i sig selv er noget irrationelt. Det, man skal være enig eller uenig om, skulde helst være Fremtiden, ikke altid Fortiden. Men saaledes som Forhandlingerne bleve førte om Forsvars-sagen og særlig efter den Del, Højre har haft deri, hvorved Højre maaske ogsaa kan siges at have været et Offer, saa vil jeg i hvert Fald sige, at der er kommet saa megen Bitterhed og saa megen Mangel paa gensidig Forstaaelse, at det er bedst og lykkeligst, om vi foreløbig blive ved at staa, som vi nu staa, lidt skilte fra hinanden. Jeg vil aldrig, hverken offentlig eller privat, behøjde de Herrer deres Afstemning i sin Tid. De Herrer stod nemlig overfor det, som man i L'hombre kalder Surcoup: paa den ene Side en Forsvarsordning i Øjeblikket, som ikke dur, og som man mener det maaske vilde være forbryderisk at bruge, og paa den anden Side en Ordning, som i hvert Fald i de første 12 Aar medførte væsentlige Forbedringer. Vi 6 og mange med os mente, at Forbedringerne trods det, at de vare væsentlige, ikke vilde være tilstrækkelige til at gøre Ordningen fuldt ud brugelig til Formaalet og til at berettiggte de store Udgifter. Bortset fra det militære Medlem af de 6, maatte det for os andre, civile, Medlemmer mere eller mindre være et Skøn. Og da det for mig er et Skøn, tør jeg hverken optræde dadlende eller rosende, hvad denne Side angaar, overfor mine tidligere Kolleger i Højre, men jeg vil indskrænke mig til det Punkt, som jeg selv kan dømme om, nemlig de Herrer's Taktik. Der vil jeg maaske være i Stand til at dømme, og der ville mine Ord, hvis